

[Alfred Jensen.]

sted, ville der denne gang være blevet tale om betydeligt mere end de tre ekstra portioner, der sidst blev givet. Hvis man ser på den udvikling, der er sket i detailpristallet og timefortjenesten, vil jeg snarere tro, at man skulle have været op på seks portioner end tre. Det vil jo sige, at det beløb der stilles til rådighed, hvis man endelig skal bedømme det sådan, snarere er for ringe end for stort. Jeg har også bemærket, at kommissionen i betænkningen udtaler, at hvis man skal fortsætte og bygge videre på det grundlag, der ligger, optræde på den måde, man har optrådt de senere år, ville det i det lange løb indebære større udgifter for staten, end hvis man går over til det, der her er foreslået. Det synes jeg er betragtninger, man må have med, når man skal tage stilling til, om tjenestemændene får den behandling, der rettelig tilkommer dem.

Når jeg har sagt dette, vil jeg gerne beklage, at det ikke har været muligt at sikre bundklasserne mere i løntillæg. Jeg skal ikke gøre indvendinger imod, at der gives store tillæg til personer i kvalificerede stillinger. Jeg har i 1946 på mit partis vegne givet tilslutning til, at man i allerhøjeste grad lønnede efter kvalifikationer. Jeg har også givet udtryk for, at hvis man én gang havde fastsat spændingsforholdet mellem de laveste og de højeste lønninger og mente, det var passende, burde dette spændingsforhold ikke forringes til skade for dem, som har de højeste lønninger og de bedste kvalifikationer. Det vil jeg gerne have gentaget her, fordi der ikke skal være nogen misforståelse af, hvordan vor stilling er til at give løntillæg til kvalificerede personer. Men når jeg har sagt det, vil jeg også gerne sige, at når det har været muligt for kommissionen og for ministeren at finde frem til så store tillæg, som der er givet til de højeste lønninger, burde man også have søgt udvej for at finde frem til mere tilfredsstillende tillæg til bundklasserne. Når jeg ser på det, der foreligger, og når jeg hører på det, der berettes om, forekommer det mig, at der blandt de akademiske tjenestemænd findes nogle, der kan opnå indtil 50 pct. i forhøjelse. Jeg fremhæver det her ikke af misundelse, hverken på egne eller på andres

vegne, men fordi det forekommer mig, at når man har kunnet nå frem til sådanne lønningsstigninger, er det ikke rimeligt, at bundklasserne skal behandles på den måde, det er sket, hvor jo begyndelseslønningerne bliver lavere, end de er efter gældende lov. Det er det, man kan læse i lovforslagene. Det er det, man kan læse i betænkningerne, og det er det, finansministeren har givet udtryk for. Vi var i 1946 utilfredse med, at man ikke gik over til også på tjenestemandsområdet at give lige løn for lige arbejde. Det var et fremskridt, at man gik ned til en periode på 9 år for opnåelse af slutløn. Men nu foreslår man faktisk denne periode fordoblet, og begyndelseslønningerne bliver som sagt lavere, end de er i øjeblikket. Det forekommer os at være en urimelig opbygning af lønssystemet. Vi har den opfattelse, at samme arbejde bør vederlægges med samme betaling. Vi har endvidere den opfattelse, at de yngre aldersklasser har mindst lige så hårdt brug for pengene som de ældre. Mange sætter bo, har omkostninger ved at opføre børn, sikre deres opdragelse og uddannelse, omkostninger, som tjenestemænd i ældre aldersklasser ikke har, og derfor er det ikke rimeligt at bibeholde denne forskel på begyndelsesløn og slutløn. Man burde egentlig give samme betaling fra starten. Men under alle omstændigheder er det naturligvis forkert at sætte de 9 år op til 18 år. Jeg ved jo meget vel, hvad der vil blive sagt: at så får man desto mere i løn i de senere år, men det er ikke tilstrækkeligt for os, og jeg vil tro, at adskillige tjenestemænd og også andre uden for tjenestemændenes rækker vil give os ret i disse betragtninger.

Da vi sidst havde lønningsloven til behandling, foreslog vi, at der ikke skulle være nogen særlig aspirantordning. Jeg ser med tilfredshed, at denne aspirantordning nu bliver afsvækket, således at der ikke bliver meget tilbage af den. Helst havde vi set, at man havde imødekommet organisationernes ønsker og helt havde afskaffet den.

Jeg har også med tilfredshed set, at man foreslår at forbedre forholdene for kvindelige tjenestemænd under barselhvile. Jeg føler mig bare ikke overbevist om, at man er nået frem til det helt rigtige, men